
Minneord

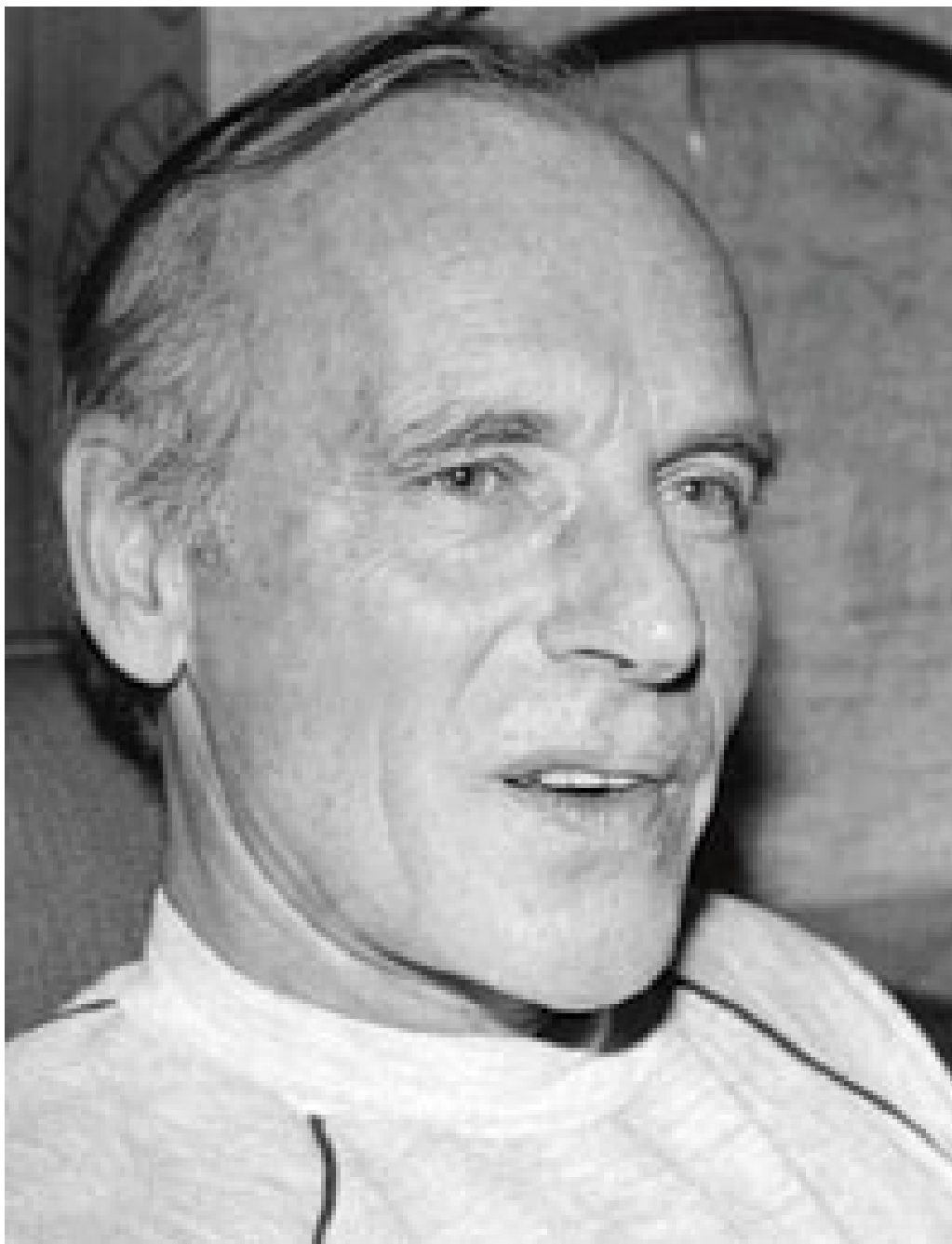
OSS IMELLOM

JON BERG-JOHNSEN

IVER A. LANGMOEN

KARL-FREDRIK LINDEGAARD

HEGE NORNES

Grunnleggeren av norsk barnenevrokirurgi, Karl Hovind, døde 19.6. 2008, knapt 85 år gammel.

Hovind deltok aktivt i motstandsbevegelsen under krigen og ble arrestert første gang 18 år gammel. Påfølgende år ble han tatt på nytt og satt på Møllergaten i tre måneder før han ble overflyttet til Grini. Etter krigen studerte han medisin ved Universitetet i Århus og avla embetseksamen i 1955.

Etter en variert virksomhet som lege bestemte han seg for spesialisering i nevrokirurgi og arbeidet tre år ved Nevrokirurgisk avdeling på Ullevål sykehus. Han forsto betydningen av å innføre moderne barnenevrokirurgi i Norge og tilbrakte derfor to år i Boston, der man på den tiden hadde det beste fagmiljøet.

Da han kom tilbake til Norge, ble han ansatt ved Rikshospitalet og bygde der opp dette fagfeltet. I 1972 ble han ansatt som landets første spesiallege i barnenevrokirurgi, en virksomhet han ledet til sin avgang i 1988. Han var i 20

år også tilsynslege ved Hokksund barnesykehus, som var en viktig omsorgsinstitusjon for barn med uhelbredelige tilstander, spesielt misdannelser i hjernen.

Som kirurg initierte, systematiserte og forbedret han behandlingstilbudet for barn med hjernesvulster, vannhode, ryggmargsbrokk og misdannelser i hjernen. Han var så høyt ansett internasjonalt at han i 1985 ble valgt til president i The International Society for Pediatric Neurosurgery. Han bevarte interessen for faget også som pensjonist. Sitt siste innlegg i Tidsskriftet skrev han i 2003, 80 år gammel.

Han visste – og viste – at den som er lege for et sykt barn har minst to, oftest tre pasienter. I tillegg til å være en svært dyktig kirurg var han et varmt menneske som viste stor omsorg også for foreldrene til de syke barna.

Karl Hovind var en lege med stor integritet, arbeidskapasitet og omsorg. Han ytet en personlig innsats langt utover det som kunne forventes. Men til tross for de fremragende kirurgiske kvalifikasjonene fremhevet han ikke seg selv foran andre. Han så videre enn dette og ble en pådriver for konstruktivt samarbeid og overføring av kompetanse til neste generasjon.

Våre tanker går til hans hustru og utrettelige støtte, Ella, samt til barna og barnebarna som betydde så mye for ham.

Publisert: 11. september 2008. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 24. juni 2026.